นันศิลปพรรณ

วันที่ ๗ กรกฎาคม พระพุทธศักราช ๒๔๕๑

พอดีรักของพี่

น้องละไม่ทันได้เขียนเสียทีพี่ไม่มีสิทธิ์อะไรที่ละขัดใจน้อง ไม่ลำบากที่น้องละต้องขอความกรุณาพี่เลยทีเดียว, พี่บอกอีกๆ แสดงว่าตกเสียใจที่ละต้องทดน้องในเวลาร้อนพระทนอาหาร ซึ่งเท่ากับใจละขอลนกับเวลาที่น้องละมา เดิมทีใจละให้เป็นตอนกลางวันแต่เมื่อทราบคาดพี่ว่าน้องละมาในราว ๔ โมงเย็นก็ทดลงเลื่อนเวลาไปที่พี่อนๆ ใหม่เป็นตอนที่น้องละมาได้ แต่เมื่อน้องลำบากที่ละมาไม่ได้ตามที่บอกมาในค.ม.วันนี้ อีกก็พลาดหวังพิดหน่อย แต่น้องอย่าวิตกในสิ่งนี้ เพราะความผิดไม่เป็นของสำคัญอะไร และไม่ใช่เป็นงานเป็นแต่ตามเล่นๆ ของอีกเท่านั้น เราสั่งให้พี่บอกน้องว่าของนั้นอย่าไปซื้อมาให้เป็นอันขาด ขอแต่ฉีลอนนิรสุทธิเท่านั้น. ก็เป็นที่ชื่นใจเพียงพอ.

เมื่อวานนี้ไม่ไม่ห่อบวชพระทองจีน? พี่เห็นน้องทีในห้องอยากที่ไม่หาเหลือกินแต่เห็นน้องไม่เอาใจใส่ดวยเลยต้องเสียมตัว ไปที่วัดพบกันดูนน่อแต่ไม่มีโอกาสดุยกัน พี่เลยต้องเหงาใจไปหน่อยเพราะไม่สมความตั้งใจ

ขอลมที่ยอดชีวิต, เดี๋ยวละไม่ทันฝากพี่ชื่น อย่าเสียใจในอนาคตยอีกนะ เห็นละต้องลุกแต่ๆ ที่ยา

ขอลม ๑๐๐๐ ที.

รักน้องคนเดียว

น. ศิลปพรรณ.